

Arrest

nr. 348 228 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 februari 2026 waarbij een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2026 met refertenummer 136934.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CAMERIER, die *loco* advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die van Bulgaarse nationaliteit is, had sinds maart 2021 een verblijfsrecht in België (E-kaart).

Op 16 december 2025 neemt de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. De verzoeker heeft tegen deze beslissing geen rechtsmiddel aangewend.

Op 2 februari 2026 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht met een ter post aangetekende brief van 4 februari 2026 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De heer K. A. A., geboren te R. (Bulgarije) op (...) 1998, onderdaan van Bulgarije krijgt het bevel om binnen de dertig dagen het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, 44bis en 44ter van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister van Asiel en Migratie of haar gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Aangezien de strafrechtelijke feiten hun oorsprong vinden in een familiale context, acht onze administratie het noodzakelijk om eerst een woordje uitleg te geven bij de band die betrokkene met de slachtoffers onderhield. Ze leerden elkaar reeds in Bulgarije kennen. De broer van betrokkene was in het huwelijksbootje getreden met de dochter van L. V., het eerste slachtoffer. De heer V. besloot destijds om betrokkene in zijn privéwoning op te vangen, mede omdat zijn vader met een alcoholverslaving worstelde. In België woonde betrokkene tevens samen met de heer V. Zo blijkt uit het rijksregister dat ze van 28 september 2021 tot en met 09 februari 2024 samen aan de (...) nummer (...) verbleven. Niettegenstaande het huwelijk van zijn broer op de klippen liep, leek de band met de heer V. op het eerste gezicht nog erg hecht. Betrokkene hielp hem bijvoorbeeld bij verschillende administratieve zaken. Die ondersteuning was ongetwijfeld meer dan welkom wetende dat de heer V. zelf niet kan lezen of schrijven. De dochter van L. V. hertrouwde met de heer M. M., het andere slachtoffer. Betrokkene kende hem al van kinds af aan. Ze komen immers uit hetzelfde dorp en gingen naar dezelfde school.

In het appartement aan de (...) (...) dienden er verbouwwerken te worden uitgevoerd, waardoor L. V. en zijn echtgenote enige tijd bij M. M. zouden gaan inwonen. Hij kwam zijn schoonouders die bewuste 9de februari 2024 ophalen. Samen wilden ze voor de verhuis wat spullen in een aanhangwagen inladen. Betrokkene was op dat moment nog niet ter plaatse, maar het duurde niet lang vooraleer hij ten tonele verscheen. Betrokkene verschool zich even achter een witte bestelwagen. Daarna trok hij nog enkele malen van zijn sigaret, gooide de sigaret weg, zette een blikje neer en wandelde met haastige tred naar de aanhangwagen. Zonder enige aanleiding stak betrokkene een keukenmes in de onderrug van M. Vervolgens trok hij het mes eruit om nog andere steken toe te dienen. M. probeerde zich uiteraard te weren, maar kon de steekwonden in zijn rug en linkse bovenarm jammer genoeg niet verhinderen. In de hoop betrokkene tot bedaren te brengen, greep L. V. hem langs achteren vast. Betrokkene draaide zich echter om en stak het mes tot tweemaal toe in zijn hand, tussen zijn duim en wijsvinger. Met een bebloede hand liep L. terug naar M. die zich steeds slechter leek te voelen. Betrokkene bleef vanop een afstandje staan kijken naar het hele gebeuren en gooide het keukenmes dan weg onder een geparkeerd voertuig.

Meerdere politieploegen kwamen in volle vaart aangereden. Bij hun aankomst deelde betrokkene spontaan mee dat het gebruikte mes onder het dichtstbijzijnde voertuig ligt. Daarna verdween zijn initiële spraakzaamheid. Zowel bij het politieverhoor als bij de onderzoeksrechter weigert hij een verklaring af te leggen. Hoe dan ook, er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in zijn hoofd. Derhalve is zijn aanhouding volstrekt noodzakelijk voor de bescherming van de openbare veiligheid. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de onderzoeksrechter hem daags nadien onder aanhoudingsmandaat plaatst op verdenking van poging tot moord, inbreuken op de wapenwetgeving en opzettelijke slagen of verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Betrokkene wordt opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Een tiental dagen na zijn opsluiting wenst betrokkene wel een verklaring af te leggen. M. en L. zouden zijn familie hebben beledigd, hetgeen hem ertoe bracht meermaals met een mes uit te halen. Naar eigen zeggen pleegde hij de feiten zonder voorbedachte rade. Gevraagd naar voorbeelden van beledigingen, verklaart betrokkene dat M. zijn (overleden) moeder wilde 'neuken'. Dat betrokkene op een doordeweekse avond met een mes rondloopt, is in zijn ogen niet vreemd. Hij droeg het zogezegd in het kader van zijn werk. Betrokkene moest namelijk een lamp gaan vervangen in een restaurant, maar de zaakvoerder had hem gevraagd om later terug te komen omdat er klanten aanwezig waren. Moge het duidelijk zijn dat zijn verhaal weinig steek houdt, des te meer daar de zaakvoerder in kwestie die beweringen tegenspreekt. Tijdens het verhoor legt de zaakvoerder uit dat betrokkene regelmatig kebab bestelt en tevens zijn diensten als werkman had aangeboden. De zaakvoerder benadrukt echter dat betrokkene helemaal gaan lamp moest komen vervangen.

In het kader van het gerechtelijk onderzoek werd de mobiele telefoon van betrokkene uitgelezen, alsook die van de slachtoffers. Op die manier komen een aantal interessante berichten aan het licht die bestemd waren voor zijn broer. Zo schrijft betrokkene bijvoorbeeld dat 'zijn schoonvader is doorgedraaid' en hij 'hen hier nu gaat neuken'.

Op 29 augustus 2024 kregen bovenstaande feiten een strafrechtelijk staartje. Tijdens een openbare zitting dient betrokkene zich voor de correctionele rechtbank van Antwerpen te verantwoorden. Hij is nog steeds van oordeel dat M. de feiten zelf heeft uitgelokt omdat die, opgestoot door L., zijn moeder zou hebben beledigd. Verder vraagt betrokken samen met het Openbaar Ministerie om de tenlastelegging 'poging tot moord' naar 'opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid' te herkwalficeren.

De correctionele rechtbank van Antwerpen acht het niet boven elke redelijke twijfel bewezen dat betrokkene de intentie had om de heer M. te doden. Daarom wordt de tenlastelegging daadwerkelijk geherkwalficeerd. Toch blijft na die herkwalficatie de verzwarende omstandigheid van de voorbedachtheid weerhouden: "De rechtbank is van oordeel dat de beklaagde (betrokkene) zich doelbewust heeft begeven naar het slachtoffer M. die op het moment van de confrontatie waarbij de messteken werden toegebracht samen met zijn familie een aanhangwagen was aan het inladen. Voor de feiten heeft beklaagde zich nog even verscholen achter een voertuig en heeft hij zich dan doelgericht en 'op subtiële wijze' begeven naar het slachtoffer, dit terwijl hij vóór en tijdens de feiten in telefonisch contact stond met zijn broer die ook onenigheid had met het slachtoffer. De voorbedachtheid is dan ook bewezen."

Vreemd genoeg roept betrokkene uitlokking in als strafverminderende verschoningsgrond. De rechtbank gaat niet met die redenering akkoord. Ten eerste kon niemand aantonen dat M. en L. zijn moeder hebben beledigd. Ten tweede was zijn reactie op die vermeende beledigingen disproportioneel. Zo schrijft de rechtbank tevens: "Een normaal en redelijk persoon had dergelijke zware gewelddaden in de concrete omstandigheden waarin beklaagde was geplaatst, niet gepleegd. Dit is des te meer zo daar uit de analyse van de telefoongesprekken van beklaagde met zijn broer en partner duidelijk blijkt dat het gebruik van de uitdrukking 'ik zal u neuken' bijna tot hun dagelijks taalgebruik lijkt te behoren.". De verschoningsgrond wordt aldus afgewezen.

Op 29 augustus 2024 veroordeelde de correctionele rechtbank van Antwerpen hem tot een definitieve gevangenisstraf van drie jaar alsook tot een geldboete van 4.000,00 EUR, zijnde 500,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, daar hij:

-opzettelijke verwondingen of slagen heeft toegebracht aan de heer L. V. met de verzwarende omstandigheid dat de verwondingen of slagen een ziekte of werkonbekwaamheid ten gevolge hadden;

-opzettelijke verwondingen of slagen heeft toegebracht aan de heer M. M. met de verzwarende omstandigheden dat de verwondingen of slagen een ziekte of werkonbekwaamheid ten gevolge hadden én dat ze gepleegd zijn met voorbedachten rade.

Bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn is de boete vervangbaar door een gevangenisstraf van negentig dagen. De feiten vonden plaats op 09 februari 2024, te Antwerpen.

Toen de rechters voormelde straf oplegden, hielden ze rekening met de aard en ernst van de feiten, de schaal ervan, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, de persoonlijkheid en persoonlijke situatie van betrokkene alsook met zijn strafrechtelijk verleden.

Het spreekt voor zich dat de correctionele rechtbank zwaar aan dergelijke feiten tilt: "De feiten zijn bijzonder ernstig. Beklaagde (betrokkene) deinsde er niet voor terug om zijn slachtoffers met een mes te verwonden. De handelingen van beklaagde wijzen op een zeer agressieve ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffers. Aan beklaagde moet het signaal worden gegeven dat de lastens hem bewezen verklaarde feiten niet getolereerd kunnen worden.". Zijn vraag naar een straf met uitstel en probatievoorwaarden stoot dan ook op onbegrip: "Gelet op de aard en de ernst van de door beklaagde bewezen verklaarde feiten, oordeelt de rechtbank het toestaan van de gunst van een straf met uitstel geen gepast signaal voor beklaagde."

Net zoals de rechtbank is onze administratie erg aangedaan door de gruwelijke gewelddaden. Het is gewoonweg onbegrijpelijk dat betrokkene zomaar een mes in iemands rug steekt. Zonder duidelijke aanleiding bracht hij de slachtoffers meerdere messteken toe. Tot overmaat van ramp poogde hij de schuld vervolgens in hun schoenen te schuiven, hetgeen vanuit moreel standpunt bijzonder verwerpelijk is. De slachtoffers hebben zulk buitensporig geweld immers niet 'uitgelokt'. Een dergelijke houding getuigt veeleer van een gebrek aan schuldinzicht en een verregaande normvervaging, des te meer daar betrokkene op een mildere straf met uitstel en probatievoorwaarden rekende. In de hoop een gunstmaatregel opgelegd te

krijgen, benadrukte hij hoezeer hij zijn medewerking heeft verleend. Voorts stelde hij oprecht spijt te hebben van de gebeurtenissen. Zulke spijtbetuigingen doen echter geen afbreuk aan de ernst van de strafrechtelijke feiten. Niettegenstaande betrokkene hardnekkig ontkent met voorbedachten rade te hebben gehandeld, acht de rechtbank het voldoende bewezen dat hij de heer M. doelbewust heeft neergestoken. De bewijzen stapelen zich genadeloos op: politionele vaststellingen, geanalyseerde camerabeelden, getuigenverklaringen...

Het spreekt voor zich dat zijn daden rampzalige gevolgen hebben voor de slachtoffers. Zowel hun lichamelijke als hun emotionele integriteit werd ernstig aangetast. Bovendien vond de steekpartij plaats in de buurt van de woning van één van de slachtoffers. Het vergde ongetwijfeld veel moed en emotionele kracht om na de ziekenhuisopname weer thuis te keren en op de plaats delict te staan. Verder dragen dergelijke daden ook bij aan het algemene onveiligheidsgevoel in de Belgische maatschappij. Meerdere burgers werden immers ongewild getuige van de gewelddaden. Zo zag mevrouw L.C. alles van nabij gebeuren. Op het ogenblik van de feiten zat ze in een restaurant aan een tafeltje bij het raam. Ook jullie buurman J.S. zag met eigen ogen hoe betrokkene de slachtoffers toetakelde. Hij was namelijk net naar buiten gekomen om een praatje te slaan.

Gelet op bovenstaande werd bij beslissing van 16 december 2025 een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene. Die beslissing werd op 18 december 2025 per aangetekende zending naar zijn laatst gekende adres verstuurd; (...) (...) – Antwerpen 2000. Op 19 december 2025 werd de zending zonder succes aangeboden, waarna de postbode een afwezigheidsbericht achterliet. Tussen 20 december 2025 en 06 januari 2026 bleef de zending beschikbaar in het afhaalpunt. Aangezien betrokkene de zending niet is gaan afhalen, werd deze teruggestuurd naar de afzender. Daarom komt de officiële datum van betekening overeen met de derde werkdag volgend op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd: 23 december 2025. De beslissing tot beëindiging van het verblijf d.d. 16 december 2025 is ondertussen definitief geworden.

Overwegende dat een bevel om het grondgebied te verlaten de persoonlijke belangen van betrokkene aanzienlijk kan beïnvloeden, heeft hij het recht om gehoord te worden vooraleer een dergelijke nadelige individuele maatregel jegens hem wordt genomen. Dit fundamenteel recht is zowel verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten als in artikel 62, §1 van de wet van 15 december 1980. Het is essentieel dat betrokkene de mogelijkheid krijgt geboden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van onderhavig bevel kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Te dien einde stuurde onze administratie op 04 november 2025 een aangetekend schrijven met een vragenlijst 'hoorrecht' naar zijn laatst gekende adres ((...) (...), Antwerpen 2000). Dat adres had betrokkene enkele weken voordien zelf opgegeven in het kader van zijn aanvraag tot herinschrijving. De postbode heeft er de zending zonder succes aangeboden en liet vervolgens een afwezigheidsbericht in de brievenbus achter. Daarop stond duidelijk aangegeven dat de zending tussen 06 november 2025 en 20 november 2025 beschikbaar bleef in het door betrokkene gekozen afhaalpunt. Desondanks werd de zending niet afgehaald. Onze administratie wilde alles doen wat in haar macht ligt, opdat betrokkene de vragenlijst toch zou kunnen vervolledigen. Het hoorrecht vormt immers een essentieel onderdeel van de rechten van verdediging. Daarom namen we op 21 november 2025 contact op met het loket migratie in Antwerpen. Zodoende konden we achterhalen dat betrokkene niet in de (...) (...) verblijft. De wijkagent had op twee verschillende dagen een adrescontrole uitgevoerd, maar kon betrokkene geen enkele keer aantreffen. Nochtans staat er in het vonnis nr. SUR 25/2867 d.d. 22 juli 2025 van de strafuitvoeringsrechter het volgende te lezen: "U (betrokkene) beschikt over een woning te Antwerpen, (...). U bracht hier reeds penitentiaire verloven door. U brengt tevens een huurovereenkomst bij. Betalingsbewijzen liggen niet voor nu u de huur in contanten zou betalen.". Bovendien moet betrokkene tijdens de voorwaardelijke invrijheidstelling onder meer een adresgerelateerde voorwaarde naleven: "Een vast adres hebben, en indien u verhuist uw nieuw adres onmiddellijk meedelen aan het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechter en aan uw justitieassistent;".

Dankzij het loket migratie ontving onze administratie wel het mailadres van betrokkene. Op 24 november 2025 stuurden we een mailbericht met een vragenlijst 'hoorrecht' naar (...)@gmail.com. Verder vroegen we nog eens na of betrokkene eventueel over een nieuw domicilieadres beschikt. Tot op heden bleef onze mail onbeantwoord.

Artikel 62, §1 van de wet van 15 december 1980 bepaalt onder meer hetvolgende: "Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.".

Onze administratie probeerde tevergeefs contact met betrokkene op te nemen via twee verschillende schriftelijke kanalen. Artikel 62, §3 van de wet van 15 december 1980 bepaalt echter dat de verplichting uit het eerste lid niet meer van toepassing is, indien iemand niet te bereiken valt. Het is de eigen verantwoordelijk van betrokkene om adreswijzigingen tijdig bij de gemeente te melden. Aangezien onze administratie noch een ingevulde vragenlijst hoorrecht, noch bijkomende stavingsstukken mocht ontvangen, zal in het kader van onderhavige beslissing enkel rekening worden gehouden met de reeds voorhanden elementen in zijn administratief dossier.

In het kader van onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten dient onze administratie bijzondere aandacht te besteden aan artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Betreffend artikel bepaalt onder meer dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en familielevens. Zowel de gezinsband tussen partners als die tussen ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld.

Tijdens de detentieperiode van betrokkene in de gevangenissen van Antwerpen en Hoogstraten kreeg hij regelmatig bezoek van mevrouw T. V. Toen betrokkene een bezoektolating aanvraag, beschreef hij hun band als 'samenwonend'. Naar eigen zeggen bracht betrokkene de weekends in haar woning door. Zo staat op bladzijde zeven van het veroordelend vonnis d.d. 29 augustus 2024 het volgende te lezen: "Op 19 februari 2024 legde hij (betrokkene) een verklaring af. Hij woonde in een appartement aan de (...) (...), samen met het gezin van V. Het huurcontract stond op naam van beklaagde. In de weekends verbleef hij bij zijn vriendin in Brussel." Bij nazicht in het Rijksregister blijkt echter dat ze nooit officieel op hetzelfde adres verbleven. Meer zelfs, opzoeken in onze databank op de naam 'T. V.' leveren geen enkel resultaat op. Dat wijst er mogelijk op dat zijn vriendin nooit de nodige stappen ondernam om alhier verblijfsrecht te verwerven. Onze administratie betreurt hoe dan ook dat betrokkene geen ingevulde vragenlijst hoorrecht overmaakte. Een dergelijke vragenlijst had ongetwijfeld meer duidelijkheid kunnen scheppen over zijn privé- en familielevens.

Blijkens het veroordelend vonnis d.d. 29 augustus 2024 heeft betrokkene tevens een broer genaamd T. K. (geboren op (...) 1988, van Bulgaarse nationaliteit). Hij genoot van juni 2019 tot maart 2020 verblijfsrecht in België. Sindsdien is hij van ambtswege afgevoerd. Hij kwam geen enkele keer bij betrokkene op bezoek in de gevangenis. Alles wijst er bijgevolg op dat zijn broer momenteel niet aanwezig is op Belgisch grondgebied. Bovendien zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden vooraleer een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par.33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn broer, althans niet in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft zijn band met T. V. kan betrokkene zich eventueel beroepen op een beschermingswaardig gezinsleven. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is. Het tweede lid van desbetreffend artikel bepaalt immers dat de Staat uw recht op eerbiediging van uw gezinsleven mag beperken mits voldaan wordt aan een aantal voorwaarden. Enerzijds moet de beperking bij wet voorzien zijn, anderzijds moet ze in een democratische samenleving noodzakelijk zijn om bijvoorbeeld de openbare veiligheid te beschermen of strafbare feiten te voorkomen.

Zoals eerder in onderhavige beslissing uiteengezet, vormt het gedrag van betrokkene een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde en een fundamenteel belang van de samenleving. Een bevel om het grondgebied te verlaten dringt zich derhalve op als noodzakelijke maatregel. De privébelangen van betrokkene zijn ondergeschikt aan de handhaving van de openbare orde.

Uit zijn administratief dossier komt geenszins naar voren dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien betrokkene zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"

Op 2 februari 2026 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod, voor het Belgische grondgebied, van tien jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de tweede bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“(…)

Aan de Heer:

Naam: K.

Voornaam: A. A.

Geboortedatum: (...) 1998

Geboorteplaats: R.

Nationaliteit: Bulgarije

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02 februari 2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar:

Aangezien de strafrechtelijke feiten hun oorsprong vinden in een familiale context, acht onze administratie het noodzakelijk om eerst een woordje uitleg te geven bij de band die betrokkene met de slachtoffers onderhield. Ze leerden elkaar reeds in Bulgarije kennen. De broer van betrokkene was in het huwelijksbootje getreden met de dochter van L. V., het eerste slachtoffer. De heer V. besloot destijds om betrokkene in zijn privéwoning op te vangen, mede omdat zijn vader met een alcoholverslaving worstelde. In België woonde betrokkene tevens samen met de heer V. Zo blijkt uit het rijksregister dat ze van 28 september 2021 tot en met 09 februari 2024 samen aan de (...) nummer (...) verbleven. Niettegenstaande het huwelijk van zijn broer op de klippen liep, leek de band met de heer V. op het eerste gezicht nog erg hecht. Betrokkene hielp hem bijvoorbeeld bij verschillende administratieve zaken. Die ondersteuning was ongetwijfeld meer dan welkom wetende dat de heer V. zelf niet kan lezen of schrijven. De dochter van L. V. hertrouwde met de heer M. M., het andere slachtoffer. Betrokkene kende hem al van kinds af aan. Ze komen immers uit hetzelfde dorp en gingen naar dezelfde school.

In het appartement aan de (...) (...) dienden er verbouwingswerken te worden uitgevoerd, waardoor L. V. en zijn echtgenote enige tijd bij M. M. zouden gaan inwonen. Hij kwam zijn schoonouders die bewuste 9de februari 2024 ophalen. Samen wilden ze voor de verhuis wat spullen in een aanhangwagen inladen. Betrokkene was op dat moment nog niet ter plaatse, maar het duurde niet lang vooraleer hij ten tonele verscheen. Betrokkene verschool zich even achter een witte bestelwagen. Daarna trok hij nog enkele malen van zijn sigaret, gooide de sigaret weg, zette een blikje neer en wandelde met haastige tred naar de aanhangwagen. Zonder enige aanleiding stak betrokkene een keukenmes in de onderrug van M. Vervolgens trok hij het mes eruit om nog andere steken toe te dienen. M. probeerde zich uiteraard te weren, maar kon de steekwonden in zijn rug en linkse bovenarm jammer genoeg niet verhinderen. In de hoop betrokkene tot bedaren te brengen, greep L. V. hem langs achteren vast. Betrokkene draaide zich echter om en stak het mes tot tweemaal toe in zijn hand, tussen zijn duim en wijsvinger. Met een bebloede hand liep L. terug naar M. die zich steeds slechter leek te voelen. Betrokkene bleef vanop een afstandje staan kijken naar het hele gebeuren en gooide het keukenmes dan weg onder een geparkeerd voertuig.

Meerdere politieploegen kwamen in volle vaart aangereden. Bij hun aankomst deelde betrokkene spontaan mee dat het gebruikte mes onder het dichtstbijzijnde voertuig ligt. Daarna verdween zijn initiële spraakzaamheid. Zowel bij het politieverhoor als bij de onderzoeksrechter weigert hij een verklaring af te leggen. Hoe dan ook, er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in zijnen hoofd. Derhalve is zijn aanhouding volstrekt noodzakelijk voor de bescherming van de openbare veiligheid. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de onderzoeksrechter hem daags nadien onder aanhoudingsmandaat plaatst op verdenking van poging tot moord, inbreuken op de wapenwetgeving en opzettelijke slagen of verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Betrokkene wordt opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Een tiental dagen na zijn opsluiting wenst betrokkene wel een verklaring af te leggen. M. en L. zouden zijn familie hebben beledigd, hetgeen hem ertoe bracht meermaals met een mes uit te halen. Naar eigen zeggen pleegde hij de feiten zonder voorbedachte rade. Gevraagd naar voorbeelden van beledigingen, verklaart betrokkene dat M. zijn (overleden) moeder wilde 'neuken'. Dat betrokkene op een doordeweekse avond met

een mes rondloopt, is in zijn ogen niet vreemd. Hij droeg het zagezegd in het kader van zijn werk. Betrokkene moest namelijk een lamp gaan vervangen in een restaurant, maar de zaakvoerder had hem gevraagd om later terug te komen omdat er klanten aanwezig waren. Moge het duidelijk zijn dat zijn verhaal weinig steek houdt, des te meer daar de zaakvoerder in kwestie die beweringen tegenspreekt. Tijdens het verhoor legt de zaakvoerder uit dat betrokkene regelmatig kebab bestelt en tevens zijn diensten als werkmans had aangeboden. De zaakvoerder benadrukt echter dat betrokkene helemaal gaan lamp moest komen vervangen.

In het kader van het gerechtelijk onderzoek werd de mobiele telefoon van betrokkene uitgelezen, alsook die van de slachtoffers. Op die manier komen een aantal interessante berichten aan het licht die bestemd waren voor zijn broer. Zo schrijft betrokkene bijvoorbeeld dat 'zijn schoonvader is doorgedraaid' en hij 'hen hier nu gaat neuken'.

Op 29 augustus 2024 kregen bovenstaande feiten een strafrechtelijk staartje. Tijdens een openbare zitting dient betrokkene zich voor de correctionele rechtbank van Antwerpen te verantwoorden. Hij is nog steeds van oordeel dat M. de feiten zelf heeft uitgelokt omdat die, opgestoot door L., zijn moeder zou hebben beledigd. Verder vraagt betrokken samen met het Openbaar Ministerie om de tenlastelegging 'poging tot moord' naar 'opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid' te herkwalficeren.

De correctionele rechtbank van Antwerpen acht het niet boven elke redelijke twijfel bewezen dat betrokkene de intentie had om de heer M. te doden. Daarom wordt de tenlastelegging daadwerkelijk geherkwalficeerd. Toch blijft na die herkwalficatie de verzwarende omstandigheid van de voorbedachtheid weerhouden: "De rechtbank is van oordeel dat de beklaagde (betrokkene) zich doelbewust heeft begeven naar het slachtoffer M. die op het moment van de confrontatie waarbij de messteken werden toegebracht samen met zijn familie een aanhangwagen was aan het inladen. Voor de feiten heeft beklaagde zich nog even verscholen achter een voertuig en heeft hij zich dan doelgericht en 'op subtiële wijze' begeven naar het slachtoffer, dit terwijl hij vóór en tijdens de feiten in telefonisch contact stond met zijn broer die ook onenigheid had met het slachtoffer. De voorbedachtheid is dan ook bewezen."

Vreemd genoeg roept betrokkene uitlokking in als strafverminderende verschoningsgrond. De rechtbank gaat niet met die redenering akkoord. Ten eerste kon niemand aantonen dat M. en L. zijn moeder hebben beledigd. Ten tweede was zijn reactie op die vermeende beledigingen disproportioneel. Zo schrijft de rechtbank tevens: "Een normaal en redelijk persoon had dergelijke zware gewelddaden in de concrete omstandigheden waarin beklaagde was geplaatst, niet gepleegd. Dit is des te meer zo daar uit de analyse van de telefoongesprekken van beklaagde met zijn broer en partner duidelijk blijkt dat het gebruik van de uitdrukking 'ik zal u neuken' bijna tot hun dagelijks taalgebruik lijkt te behoren.". De verschoningsgrond wordt aldus afgewezen.

Op 29 augustus 2024 veroordeelde de correctionele rechtbank van Antwerpen hem tot een definitieve gevangenisstraf van drie jaar alsook tot een geldboete van 4.000,00 EUR, zijnde 500,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, daar hij:

- opzettelijke verwondingen of slagen heeft toegebracht aan de heer L. V. met de verzwarende omstandigheid dat de verwondingen of slagen een ziekte of werkonbekwaamheid ten gevolge hadden;
- opzettelijke verwondingen of slagen heeft toegebracht aan de heer M. M. met de verzwarende omstandigheden dat de verwondingen of slagen een ziekte of werkonbekwaamheid ten gevolge hadden én dat ze gepleegd zijn met voorbedachten rade.

Bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn is de boete vervangbaar door een gevangenisstraf van negentig dagen. De feiten vonden plaats op 09 februari 2024, te Antwerpen.

Toen de rechters voormelde straf oplegden, hielden ze rekening met de aard en ernst van de feiten, de schaal ervan, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, de persoonlijkheid en persoonlijke situatie van betrokkene alsook met zijn strafrechtelijk verleden.

Het spreekt voor zich dat de correctionele rechtbank zwaar aan dergelijke feiten tilt: "De feiten zijn bijzonder ernstig. Beklaagde (betrokkene) deinsde er niet voor terug om zijn slachtoffers met een mes te verwonden. De handelingen van beklaagde wijzen op een zeer agressieve ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffers. Aan beklaagde moet het signaal worden gegeven dat de lastens hem bewezen verklaarde feiten niet getolereerd kunnen worden.". Zijn vraag naar een straf met uitstel en probatievoorwaarden stoot dan ook op onbegrip: "Gelet op de aard en de ernst van de door beklaagde bewezen verklaarde feiten, oordeelt de rechtbank het toestaan van de gunst van een straf met uitstel geen gepast signaal voor beklaagde."

Net zoals de rechtbank is onze administratie erg aangedaan door de gruwelijke gewelddaden. Het is gewoonweg onbegrijpelijk dat betrokkene zomaar een mes in iemands rug steekt. Zonder duidelijke aanleiding bracht hij de slachtoffers meerdere messteken toe. Tot overmaat van ramp poogde hij de schuld vervolgens in hun schoenen te schuiven, hetgeen vanuit moreel standpunt bijzonder verwerpelijk is. De slachtoffers hebben zulk buitensporig geweld immers niet 'uitgelokt'. Een dergelijke houding getuigt veeleer van een gebrek aan schuldinzicht en een verregaande normvervalsing, des te meer daar betrokkene op een mildere straf met uitstel en probatievoorwaarden rekende. In de hoop een gunstmaatregel opgelegd te krijgen, benadrukte hij hoezeer hij zijn medewerking heeft verleend. Voorts stelde hij oprecht spijt te hebben van de gebeurtenissen. Zulke spijtbetuigingen doen echter geen afbreuk aan de ernst van de strafrechtelijke feiten. Niettegenstaande betrokkene hardnekkig ontkent met voorbedachten rade te hebben gehandeld, acht de rechtbank het voldoende bewezen dat hij de heer M. doelbewust heeft neergestoken. De bewijzen stapelen zich genadeloos op: politionele vaststellingen, geanalyseerde camerabeelden, getuigenverklaringen...

Het spreekt voor zich dat zijn daden rampzalige gevolgen hebben voor de slachtoffers. Zowel hun lichamelijke als hun emotionele integriteit werd ernstig aangetast. Bovendien vond de steekpartij plaats in de buurt van de woning van één van de slachtoffers. Het vergde ongetwijfeld veel moed en emotionele kracht om na de ziekenhuisopname weer thuis te keren en op de plaats delict te staan. Verder dragen dergelijke daden ook bij aan het algemene onveiligheidsgevoel in de Belgische maatschappij. Meerdere burgers werden immers ongewild getuige van de gewelddaden. Zo zag mevrouw L.C. alles van nabij gebeuren. Op het ogenblik van de feiten zat ze in een restaurant aan een tafeltje bij het raam. Ook jullie buurman J.S. zag met eigen ogen hoe u de slachtoffers toetakelde. Hij was namelijk net naar buiten gekomen om een praatje te slaan.

Gelet op bovenstaande werd bij beslissing van 16 december 2025 een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene. Die beslissing werd op 18 december 2025 per aangetekende zending naar zijn laatst gekende adres verstuurd; (...) (...) – Antwerpen 2000. Op 19 december 2025 werd de zending zonder succes aangeboden, waarna de postbode een afwezigheidsbericht achterliet. Tussen 20 december 2025 en 06 januari 2026 bleef de zending beschikbaar in het afhaalpunt. Aangezien betrokkene de zending niet is gaan afhalen, werd deze teruggestuurd naar de afzender. Daarom komt de officiële datum van betekening overeen met de derde werkdag volgend op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd: 23 december 2025. De beslissing tot beëindiging van het verblijf d.d. 16 december 2025 is ondertussen definitief geworden.

Overwegende dat een inreisverbod de persoonlijke belangen van betrokkene aanzienlijk kan beïnvloeden, heeft hij het recht om gehoord te worden vooraleer een dergelijke nadelige individuele maatregel jegens hem wordt genomen. Dit fundamenteel recht is zowel verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten als in artikel 62, §1 van de wet van 15 december 1980. Het is essentieel dat betrokkene de mogelijkheid krijgt geboden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van onderhavig inreisverbod kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Te dien einde stuurde onze administratie op 04 november 2025 een aangetekend schrijven met een vragenlijst 'hoorrecht' naar zijn laatst gekende adres ((...) (...), Antwerpen 2000). Dat adres had betrokkene enkele weken voordien zelf opgegeven in het kader van zijn aanvraag tot herinschrijving. De postbode heeft er de zending zonder succes aangeboden en liet vervolgens een afwezigheidsbericht in de brievenbus achter. Daarop stond duidelijk aangegeven dat de zending tussen 06 november 2025 en 20 november 2025 beschikbaar bleef in het door betrokkene gekozen afhaalpunt. Desondanks werd de zending niet afgehaald.

Onze administratie wilde alles doen wat in haar macht ligt, opdat betrokkene de vragenlijst toch zou kunnen vervullen. Het hoorrecht vormt immers een essentieel onderdeel van de rechten van verdediging. Daarom namen we op 21 november 2025 contact op met het loket migratie in Antwerpen. Zodoende konden we achterhalen dat betrokkene niet in de (...) (...) verblijft. De wijkagent had op twee verschillende dagen een adrescontrole uitgevoerd, maar kon betrokkene geen enkele keer aantreffen. Nochtans staat er in het vonnis nr. SUR 25/2867 d.d. 22 juli 2025 van de strafuitvoeringsrechter hetvolgende te lezen: "U (betrokkene) beschikt over een woning te Antwerpen, (...) nr. (...). U bracht hier reeds penitentiaire verloven door. U brengt tevens een huurovereenkomst bij. Betalingsbewijzen liggen niet voor nu u de huur in contanten zou betalen.". Bovendien moet betrokkene tijdens de voorwaardelijke invrijheidstelling onder meer een adresgerelateerde voorwaarde naleven: "Een vast adres hebben, en indien u verhuist uw nieuw adres onmiddellijk meedelen aan het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechter en aan uw justitieassistent;".

Dankzij het loket migratie ontving onze administratie wel het mailadres van betrokkene. Op 24 november 2025 stuurden we een mailbericht met een vragenlijst 'hoorrecht' naar (...)@gmail.com. Verder vroegen we

nog eens na of betrokkene eventueel over een nieuw domicilieadres beschikt. Tot op heden bleef onze mail onbeantwoord.

Artikel 62, §1 van de wet van 15 december 1980 bepaalt onder meer het volgende: “Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.”.

Onze administratie probeerde tevergeefs contact met betrokkene op te nemen via twee verschillende schriftelijke kanalen. Artikel 62, §3 van de wet van 15 december 1980 bepaalt echter dat de verplichting uit het eerste lid niet meer van toepassing is, indien iemand niet te bereiken valt. Het is de eigen verantwoordelijk van betrokkene om adreswijzigingen tijdig bij de gemeente te melden. Aangezien onze administratie noch een ingevulde vragenlijst hoorrecht, noch bijkomende stavingsstukken mocht ontvangen, zal in het kader van onderhavige beslissing enkel rekening worden gehouden met de reeds voorhanden elementen in zijn administratief dossier.

In het kader van onderhavig inreisverbod dient onze administratie bijzondere aandacht te besteden aan artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Betreffend artikel bepaalt onder meer dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en familielevens. Zowel de gezinsband tussen partners als die tussen ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld.

Tijdens de detentieperiode van betrokkene in de gevangenissen van Antwerpen en Hoogstraten kreeg hij regelmatig bezoek van mevrouw T. V.. Toen betrokkene een bezoektolating aanvraag, beschreef hij hun band als ‘samenwonend’. Naar eigen zeggen bracht betrokkene de weekends in haar woning door. Zo staat op bladzijde zeven van het veroordelend vonnis d.d. 29 augustus 2024 het volgende te lezen: “Op 19 februari 2024 legde hij (betrokkene) een verklaring af. Hij woonde in een appartement aan de (...) (...), samen met het gezin van V. Het huurcontract stond op naam van beklagde. In de weekends verbleef hij bij zijn vriendin in Brussel.”. Bij nazicht in het Rijksregister blijkt echter dat ze nooit officieel op hetzelfde adres verbleven. Meer zelfs, opzoeken in onze databank op de naam ‘T. V.’ leveren geen enkel resultaat op. Dat wijst er mogelijk op dat zijn vriendin nooit de nodige stappen ondernam om alhier verblijfsrecht te verwerven. Onze administratie betreurt hoe dan ook dat betrokkene geen ingevulde vragenlijst hoorrecht overmaakte. Een dergelijke vragenlijst had ongetwijfeld meer duidelijkheid kunnen scheppen over zijn privé- en familielevens.

Blijkens het veroordelend vonnis d.d. 29 augustus 2024 heeft betrokkene tevens een broer genaamd T. K. (geboren op (...) 1988, van Bulgaarse nationaliteit). Hij genoot van juni 2019 tot maart 2020 verblijfsrecht in België. Sindsdien is hij van ambtswege afgevoerd. Hij kwam geen enkele keer bij betrokkene op bezoek in de gevangenis. Alles wijst er bijgevolg op dat zijn broer momenteel niet aanwezig is op Belgisch grondgebied. Bovendien zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden vooraleer een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par.33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn broer, althans niet in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft zijn band met T. V. kan betrokkene zich eventueel beroepen op een beschermingswaardig gezinsleven. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is. Het tweede lid van desbetreffend artikel bepaalt immers dat de Staat uw recht op eerbiediging van uw gezinsleven mag beperken mits voldaan wordt aan een aantal voorwaarden. Enerzijds moet de beperking bij wet voorzien zijn, anderzijds moet ze in een democratische samenleving noodzakelijk zijn om bijvoorbeeld de openbare veiligheid te beschermen of strafbare feiten te voorkomen.

Zoals later in onderhavige beslissing uiteengezet, vormt het gedrag van betrokkene een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde en een fundamenteel belang van de samenleving. Een inreisverbod dringt zich derhalve op als noodzakelijke maatregel. De privébelangen van betrokkene zijn ondergeschikt aan de handhaving van de openbare orde.

Uit zijn administratief dossier komt geenszins naar voren dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en hun maatschappelijke impact, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare

*orde vormt. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Een inreisverbod voor een termijn van 10 jaar is derhalve proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De partijen werden per brief van 10 april 2026 (beschikking van 9 april 2026) opgeroepen voor de terechtzitting van 4 mei 2026. In deze oproeping werd aan de beide partijen - met toepassing van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) - gevraagd om alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoeker, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidige beroep, meer bepaald of de verzoeker zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of hij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.

De verweerder heeft, gevolg gevende aan de voormelde vragen, op 28 april 2026 schriftelijk meegedeeld dat de verzoeker inmiddels het voorwerp uitmaakt van een nieuwe beslissing van 10 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde voor burgers van de Unie en hun familieleden. De verweerder brengt ter ondersteuning hiervan de desbetreffende akte d.d. 10 april 2024 bij, met bewijs van kennisgeving op 10 april 2026. Ter terechtzitting heeft de raadvrouw van de verzoeker deze gegevens bevestigd. Zij merkt op dat de verzoeker nog steeds van zijn vrijheid is beroofd.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel oplevert (*cf.* in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

Uit de gegevens die de Raad gekend zijn, blijkt dat de verweerder op 10 april 2026 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen. Uit de gegevens van de algemene rol blijkt dat de verzoeker tegen deze akte geen beroep instelde bij de Raad.

De verzoeker maakt derhalve het voorwerp uit van een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en die eveneens is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt aan de advocaat van de verzoeker gevraagd om het actueel belang bij het onderhavige beroep te verduidelijken, in het licht van het gegeven dat de verzoeker, ook bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel, nog steeds het voorwerp uitmaakt van de recentere en uitvoerbare beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De raadsvrouw van de verzoeker antwoordt ter terechtzitting dat er nog steeds een actueel belang is aangezien er na herhaaldelijke

bevelen om het grondgebied te verlaten ook een inreisverbod kan worden opgelegd. De raadvrouw verliest evenwel uit het oog dat de verzoeker reeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van tien jaar, die eveneens het voorwerp uitmaakt van het onderhavige beroep. De repliek ter terechtzitting is dan ook niet relevant.

De Raad stelt vast dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een recenter bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Het blijkt niet dat een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Een eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel brengt immers geen wijziging mee in zijn rechtstoestand nu de verzoeker in voorkomend geval nog steeds onderhevig is aan de recentere, definitieve beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2026.

Het betoog ter terechtzitting dat het bestaan van herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten aanleiding kan geven tot het opleggen van een inreisverbod, doet hieraan geen afbreuk. De loutere mogelijkheid dat het gegeven, dat de verzoeker reeds meerderde bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gehad, aanleiding geeft tot het opleggen van een (eventueel bijkomend) inreisverbod komt neer op een puur hypothetisch en derhalve onaanvaardbaar belang (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.837 (c)). Dit geldt des te meer nu de verweerder, niettegenstaande het recentere bevel van 10 april 2026 op zich reeds een herhaald bevel betreft, niet overging tot het opleggen van een bijkomend inreisverbod van langere duur dan het thans bestreden inreisverbod.

De Raad beklemtoont dat het procesbelang, waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Wanneer het belang van de verzoeker in vraag wordt gesteld, moet hij hieromtrent een duidelijk standpunt innemen en dient zij de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149).

De Raad stelt vast ter terechtzitting geen dienstige elementen werden aangebracht waaruit kan blijken dat de verzoeker, gelet op hetgeen voorafgaat, nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient bijgevolg te worden besloten dat de verzoeker niet doet blijken van het door de wet vereiste actueel belang bij de eventuele nietigverklaring van de beslissing van 2 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is, wat de eerste bestreden beslissing betreft, onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van het inreisverbod van tien jaar (hierna: de bestreden beslissing)

4.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 44*nonies* en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 28, §2, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel, schending van het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 Vw,

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat in de derde laatste alinea van het inreisverbod als volgt wordt gemotiveerd:

“zoals eerder in onderhavige beslissing uiteengezet, vormt het gedrag van betrokkene een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde en een fundamenteel belang van de samenleving. Het bevel om het grondgebied te verlaten dringt zich derhalve op als noodzakelijke maatregel. De privébelangen van betrokkene zijn ondergeschikt aan de handhaving van de openbare orde.”

Verwerende partij stelt dat verwerende partij het grondgebied moet verlaten, maar stelt niets over een inreisverbod. De zorgvuldigheid van de bestreden beslissing is ver zoek.

Verzoeker dient een beslissing van de administratieve overheid afdoende te begrijpen. De bestreden beslissing is niet met reden omkleedt (sic) daar het niet duidelijk is wat er van verzoeker verwacht mag worden.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 44nonies Vw. voor wat betreft de grondslag voor het inreisverbod als voor wat betreft de duurtijd.

Voornoemd artikel laat niet toe een inreisverbod te nemen. Het desbetreffende artikel handelt niet over het nemen op zich van een inreisverbod, maar enkel over de duur van het inreisverbod.

Het gaat om twee verschillende elementen die een eigen rechtsgrond noodzaken. Artikel 44nonies is geen rechtsbasis voor het nemen van een beslissing tot een inreisverbod.

Het argument dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen wat de motivering betreft van de bestreden beslissing, gaat niet op, aangezien de Raad dient te onderzoeken of er in de wet een grondslag is voor het nemen van een inreisverbod, en of die grond in casu kan gevonden worden in het voornoemde artikel.

Zoals reeds gesteld, geldt het voornoemde artikel enkel voor de modaliteiten met betrekking tot het inreisverbod, maar vormt het geen wettelijke basis voor het nemen van een inreisverbod op zich.

Er is geen wettelijke grondslag voor het inreisverbod.

Derde onderdeel,

Het inreisverbod van de bestreden beslissing vindt zijn grondslag in het artikel 44nonies van de Wet van 15 december 1980. Het desbetreffend artikel luidt als volgt (eigen onderlijning):

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Krachtens artikel 44nonies van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 28 § 2 van de Richtlijn 2004/38 voorziet dat:

“De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene.”

De motivering stelt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Zij heeft zich schuldig gemaakt als mededader aan mensenhandel, feiten waarvoor zij op 6.12.2017 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel 5 jaar voor de helft.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (mededader – mensenhandel) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Gezien de ernst van de feiten , kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn (sic) gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen”

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een lange termijn van 10 jaar.

De beslissing hanteert een automatisme door een termijn van 10 jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de veroordeling. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling, tot die termijn wordt gekomen.

In casu wordt, omwille van de strafrechtelijke veroordeling, automatisch de termijn van 10 jaar gehanteerd.

Nochtans laat de wet toe om geen inreisverbod op te leggen, of een inreisverbod op te leggen van meer dan vijf jaar.

Immers, artikel 44nonies vreemdelingenwet stelt “de minister of zijn gemachtigde kan (...) een inreisverbod koppelen”. Het opleggen van dit inreisverbod is geen verplichting in hoofde van verwerende partij, maar een discretionaire mogelijkheid.

De verblijfswet laat ook toe om een inreisverbod op te leggen van minder of meer dan vijf jaar.

Waarom dit in casu 10 jaar wordt, is niet duidelijk. De termijn zelf dient specifiek gemotiveerd te worden, zo niet wordt vervallen in automatismen die niet beantwoorden aan de hogervermelde noodzaak om rekening te houden met de specifieke omstandigheden.

Er wordt niet gemotiveerd waarom verzoeker een inreisverbod van 10 jaar krijgt opgelegd.

Er is geen of niet afdoende specifieke motivering met betrekking tot de persoon van verzoeker, zijn lange verblijfsduur, zijn familiale situatie en zijn integratie in België.

Voor zover al met specifieke omstandigheden is rekening gehouden, quod non, wordt er op gewezen dat de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 EVRM falen.

Met alle omstandigheden wordt in het kader van het inreisverbod dan ook geen of niet afdoende rekening gehouden.

Dit schendt het proportionaliteitsbeginsel en artikel 28 § 2 van de Richtlijn 2004/38.

Verzoeker verblijft sinds 2020 op Belgisch grondgebied.

Hij heeft hier zijn straf uitgezeten en is daarna gereklasseerd. Dit blijkt uit het dossier dat verwerende partij voorhanden had.

Bovendien heeft hij een relatie en een kindje. Dit blijkt eveneens uit het dossier. Verzoeker legt hier eveneens stukken van voor.

Er moet met al bovenstaande rekening gehouden worden specifiek gemotiveerd worden waarom er een inreisverbod van 10 jaar wordt opgelegd.

Vierde onderdeel,

Artikel 44nonies bepaalt dat de verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 28 § 2 van de Richtlijn 2004/38 voorziet dat om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd moeten zijn op het gedrag van betrokkene.

Het opleggen van deze duur is geen verplichting in hoofde van verwerende partij, maar een discretionaire mogelijkheid.

Verwerende partij motiveert nergens in de bestreden beslissing waarom hij een gevaar voor de openbare orde vormt.

De feiten worden opgelijst, vervolgens wordt er gesteld dat het verblijf van verzoeker werd ingetrokken, hierna wordt een analyse gemaakt van de persoonlijke situatie van verzoeker om daarna te stellen dat hij een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Op geen enkele manier wordt over het ernstig gevaar voor de openbare orde gemotiveerd.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Bovendien betwist verzoeker dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Hij verwijst hiervoor naar het eerste middel.

Vijfde onderdeel,

In het kader van artikel 8 EVRM en artikel 44nonies Vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende:

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat betrokkene hier inderdaad een partner heeft, maar laat na om hierover afdoende te motiveren.

Verzoeker heeft ook een kindje waar hij de zorg over draagt.

Het kan niet betwist worden dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het verplicht verlaten van het grondgebied en daarna niet meer te kunnen terugkeren voor de komende 10 jaar, vormt een inmenging op de uitoefening van dit recht.

Verzoeker meent dat de afweging in de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging is, maar een louter stereotiepe en standaardmotivering. Deze miskent de echte fair balance toets die uitgevoerd moet worden op basis van heel concrete gegevens.

Deze concrete feiten worden niet in beschouwing genomen door de stereotiepe motivering van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM vereist nochtans een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Verzoeker stelt ten slotte dat artikel 8 EVRM breder is dan het familieleven. Het behelst ook de bescherming van het privéleven. Naar het privéleven werd door verwerende partij geen onderzoek verricht. Alleszins werd er geen rekening mee gehouden.”

4.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip “afdoende” betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Onderzoek van de formele motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling. Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet, waarnaar ook de verzoeker op pertinente wijze verwijst, bepaalt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

De verzoeker betoogt in het eerste middelonderdeel dat er in de derde laatste alinea van de bestreden beslissing zou zijn gemotiveerd dat een bevel om het grondgebied te verlaten een noodzakelijke maatregel vormt, maar dat er niets wordt gesteld over het inreisverbod. Hierdoor zou de verzoeker niet in staat zijn om de genomen beslissing (het inreisverbod) afdoende te begrijpen.

Het betoog van de verzoeker mist echter feitelijke grondslag. In de op twee na laatste alinea van de bestreden beslissing wordt immers wel degelijk vermeld dat verzoekers gedrag *“een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde en een fundamenteel belang van de samenleving en dat derhalve “een inreisverbod zich (...) opdringt als noodzakelijke maatregel”*. De kritiek zoals uiteengezet in het eerste middelonderdeel is ongegrond.

In het vierde middelonderdeel voert de verzoeker aan dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde (dit ter verantwoording van het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar) en in het derde middelonderdeel stelt hij dat er niet specifiek wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd. Ook deze beweringen missen feitelijke grondslag.

De verweerder heeft immers als volgt toegelicht waarom er met toepassing van artikel 44*nonies*, §2, van de Vreemdelingenwet in verzoekers specifieke geval sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde die verantwoordt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar wordt opgelegd. De verzoeker gaat geheel voorbij aan de terzake geboden motieven, die luiden als volgt:

“Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar:*

Aangezien de strafrechtelijke feiten hun oorsprong vinden in een familiale context, acht onze administratie het noodzakelijk om eerst een woordje uitleg te geven bij de band die betrokkene met de slachtoffers onderhield. Ze leerden elkaar reeds in Bulgarije kennen. De broer van betrokkene was in het huwelijksbootje getreden met de dochter van L. V., het eerste slachtoffer. De heer V. besloot destijds om betrokkene in zijn privéwoning op te vangen, mede omdat zijn vader met een alcoholverslaving worstelde. In België woonde betrokkene tevens samen met de heer V. Zo blijkt uit het rijksregister dat ze van 28 september 2021 tot en met 09 februari 2024 samen aan de (...) nummer (...) verbleven. Niettegenstaande het huwelijk van zijn broer op de klippen liep, leek de band met de heer V. op het eerste gezicht nog erg hecht. Betrokkene hielp hem bijvoorbeeld bij verschillende administratieve zaken. Die ondersteuning was ongetwijfeld meer dan welkom wetende dat de heer V. zelf niet kan lezen of schrijven. De dochter van L. V. hertrouwde met de heer M. M., het andere slachtoffer. Betrokkene kende hem al van kinds af aan. Ze komen immers uit hetzelfde dorp en gingen naar dezelfde school.

In het appartement aan de (...) (...) dienden er verbouwingswerken te worden uitgevoerd, waardoor L. V. en zijn echtgenote enige tijd bij M. M. zouden gaan inwonen. Hij kwam zijn schoonouders die bewuste 9de februari 2024 ophalen. Samen wilden ze voor de verhuis wat spullen in een aanhangwagen inladen. Betrokkene was op dat moment nog niet ter plaatse, maar het duurde niet lang vooraleer hij ten tonele verscheen. Betrokkene verschoot zich even achter een witte bestelwagen. Daarna trok hij nog enkele malen van zijn sigaret, gooide de sigaret weg, zette een blikje neer en wandelde met haastige tred naar de aanhangwagen. Zonder enige aanleiding stak betrokkene een keukenmes in de onderrug van M. Vervolgens trok hij het mes eruit om nog andere steken toe te dienen. M. probeerde zich uiteraard te weren, maar kon de steekwonden in zijn rug en linkse bovenarm jammer genoeg niet verhinderen. In de hoop betrokkene tot

bedaren te brengen, greep L. V. hem langs achteren vast. Betrokkene draaide zich echter om en stak het mes tot tweemaal toe in zijn hand, tussen zijn duim en wijsvinger. Met een bebloede hand liep L. terug naar M. die zich steeds slechter leek te voelen. Betrokkene bleef vanop een afstandje staan kijken naar het hele gebeuren en gooide het keukenmes dan weg onder een geparkeerd voertuig.

Meerdere politieploegen kwamen in volle vaart aangereden. Bij hun aankomst deelde betrokkene spontaan mee dat het gebruikte mes onder het dichtstbijzijnde voertuig ligt. Daarna verdween zijn initiële spraakzaamheid. Zowel bij het politieverhoor als bij de onderzoeksrechter weigert hij een verklaring af te leggen. Hoe dan ook, er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in zijn hoofd. Derhalve is zijn aanhouding volstrekt noodzakelijk voor de bescherming van de openbare veiligheid. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de onderzoeksrechter hem daags nadien onder aanhoudingsmandaat plaatst op verdenking van poging tot moord, inbreuken op de wapenwetgeving en opzettelijke slagen of verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Betrokkene wordt opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Een tiental dagen na zijn opsluiting wenst betrokkene wel een verklaring af te leggen. M. en L. zouden zijn familie hebben beledigd, hetgeen hem ertoe bracht meermaals met een mes uit te halen. Naar eigen zeggen pleegde hij de feiten zonder voorbedachte rade. Gevraagd naar voorbeelden van beledigingen, verklaart betrokkene dat M. zijn (overleden) moeder wilde 'neuken'. Dat betrokkene op een doordeweekse avond met een mes rondloopt, is in zijn ogen niet vreemd. Hij droeg het zogezegd in het kader van zijn werk. Betrokkene moest namelijk een lamp gaan vervangen in een restaurant, maar de zaakvoerder had hem gevraagd om later terug te komen omdat er klanten aanwezig waren. Moge het duidelijk zijn dat zijn verhaal weinig steek houdt, des te meer daar de zaakvoerder in kwestie die beweringen tegenspreekt. Tijdens het verhoor legt de zaakvoerder uit dat betrokkene regelmatig kebab bestelt en tevens zijn diensten als werkmanslamp moest komen vervangen.

In het kader van het gerechtelijk onderzoek werd de mobiele telefoon van betrokkene uitgelezen, alsook die van de slachtoffers. Op die manier komen een aantal interessante berichten aan het licht die bestemd waren voor zijn broer. Zo schrijft betrokkene bijvoorbeeld dat 'zijn schoonvader is doorgedraaid' en hij 'hen hier nu gaat neuken'.

Op 29 augustus 2024 kregen bovenstaande feiten een strafrechtelijk staartje. Tijdens een openbare zitting dient betrokkene zich voor de correctionele rechtbank van Antwerpen te verantwoorden. Hij is nog steeds van oordeel dat M. de feiten zelf heeft uitgelokt omdat die, opgestoot door L., zijn moeder zou hebben beledigd. Verder vraagt betrokken samen met het Openbaar Ministerie om de tenlastelegging 'poging tot moord' naar 'opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid' te herkwalficeren.

De correctionele rechtbank van Antwerpen acht het niet boven elke redelijke twijfel bewezen dat betrokkene de intentie had om de heer M. te doden. Daarom wordt de tenlastelegging daadwerkelijk geherkwalficeerd. Toch blijft na die herkwalficatie de verzwarende omstandigheid van de voorbedachte weerhouden: "De rechtbank is van oordeel dat de beklaagde (betrokkene) zich doelbewust heeft begeven naar het slachtoffer M. die op het moment van de confrontatie waarbij de messteken werden toegebracht samen met zijn familie een aanhangwagen was aan het inladen. Voor de feiten heeft beklaagde zich nog even verscholen achter een voertuig en heeft hij zich dan doelgericht en 'op subtiële wijze' begeven naar het slachtoffer, dit terwijl hij vóór en tijdens de feiten in telefonisch contact stond met zijn broer die ook onenigheid had met het slachtoffer. De voorbedachte is dan ook bewezen."

Vreemd genoeg roept betrokkene uitlokking in als strafverminderende verschoningsgrond. De rechtbank gaat niet met die redenering akkoord. Ten eerste kon niemand aantonen dat M. en L. zijn moeder hebben beledigd. Ten tweede was zijn reactie op die vermeende beledigingen disproportioneel. Zo schrijft de rechtbank tevens: "Een normaal en redelijk persoon had dergelijke zware gewelddaden in de concrete omstandigheden waarin beklaagde was geplaatst, niet gepleegd. Dit is des te meer zo daar uit de analyse van de telefoongesprekken van beklaagde met zijn broer en partner duidelijk blijkt dat het gebruik van de uitdrukking 'ik zal u neuken' bijna tot hun dagelijks taalgebruik lijkt te behoren.". De verschoningsgrond wordt aldus afgewezen.

Op 29 augustus 2024 veroordeelde de correctionele rechtbank van Antwerpen hem tot een definitieve gevangenisstraf van drie jaar alsook tot een geldboete van 4.000,00 EUR, zijnde 500,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, daar hij:

- opzettelijke verwondingen of slagen heeft toegebracht aan de heer L. V. met de verzwarende omstandigheid dat de verwondingen of slagen een ziekte of werkonbekwaamheid ten gevolge hadden;
- opzettelijke verwondingen of slagen heeft toegebracht aan de heer M. M. met de verzwarende omstandigheden dat de verwondingen of slagen een ziekte of werkonbekwaamheid ten gevolge hadden én dat ze gepleegd zijn met voorbedachten rade.

Bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn is de boete vervangbaar door een gevangenisstraf van negentig dagen. De feiten vonden plaats op 09 februari 2024, te Antwerpen.

Toen de rechters voormelde straf oplegden, hielden ze rekening met de aard en ernst van de feiten, de schaal ervan, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, de persoonlijkheid en persoonlijke situatie van betrokkene alsook met zijn strafrechtelijk verleden.

Het spreekt voor zich dat de correctionele rechtbank zwaar aan dergelijke feiten tilt: "De feiten zijn bijzonder ernstig. Beklaagde (betrokkene) deinsde er niet voor terug om zijn slachtoffers met een mes te verwonden. De handelingen van beklagde wijzen op een zeer agressieve ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffers. Aan beklagde moet het signaal worden gegeven dat de lastens hem bewezen verklaarde feiten niet getolereerd kunnen worden.". Zijn vraag naar een straf met uitstel en probatievoorwaarden stoot dan ook op onbegrip: "Gelet op de aard en de ernst van de door beklagde bewezen verklaarde feiten, oordeelt de rechtbank het toestaan van de gunst van een straf met uitstel geen gepast signaal voor beklagde.".

Net zoals de rechtbank is onze administratie erg aangedaan door de gruwelijke gewelddaden. Het is gewoonweg onbegrijpelijk dat betrokkene zomaar een mes in iemands rug steekt. Zonder duidelijke aanleiding bracht hij de slachtoffers meerdere messteken toe. Tot overmaat van ramp poogde hij de schuld vervolgens in hun schoenen te schuiven, hetgeen vanuit moreel standpunt bijzonder verwerpelijk is. De slachtoffers hebben zulk buitensporig geweld immers niet 'uitgelokt'. Een dergelijke houding getuigt veeleer van een gebrek aan schuldinzicht en een verregaande normvervaging, des te meer daar betrokkene op een mildere straf met uitstel en probatievoorwaarden rekende. In de hoop een gunstmaatregel opgelegd te krijgen, benadrukte hij hoezeer hij zijn medewerking heeft verleend. Voorts stelde hij oprecht spijt te hebben van de gebeurtenissen. Zulke spijtbetuigingen doen echter geen afbreuk aan de ernst van de strafrechtelijke feiten. Niettegenstaande betrokkene hardnekkig ontkent met voorbedachten rade te hebben gehandeld, acht de rechtbank het voldoende bewezen dat hij de heer M. doelbewust heeft neergestoken. De bewijzen stapelen zich genadeloos op: politionele vaststellingen, geanalyseerde camerabeelden, getuigenverklaringen...

Het spreekt voor zich dat zijn daden rampzalige gevolgen hebben voor de slachtoffers. Zowel hun lichamelijke als hun emotionele integriteit werd ernstig aangetast. Bovendien vond de steekpartij plaats in de buurt van de woning van één van de slachtoffers. Het vergde ongetwijfeld veel moed en emotionele kracht om na de ziekenhuisopname weer thuis te keren en op de plaats delict te staan. Verder dragen dergelijke daden ook bij aan het algemene onveiligheidsgevoel in de Belgische maatschappij. Meerdere burgers werden immers ongewild getuige van de gewelddaden. Zo zag mevrouw L.C. alles van nabij gebeuren. Op het ogenblik van de feiten zat ze in een restaurant aan een tafeltje bij het raam. Ook jullie buurman J.S. zag met eigen ogen hoe u de slachtoffers toetakelde. Hij was namelijk net naar buiten gekomen om een praatje te slaan.

(...)

Zoals later in onderhavige beslissing uiteengezet, vormt het gedrag van betrokkene een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde en een fundamenteel belang van de samenleving. Een inreisverbod dringt zich derhalve op als noodzakelijke maatregel.

(...)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en hun maatschappelijke impact, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Een inreisverbod voor een termijn van 10 jaar is derhalve proportioneel."

Tevens wordt ook op uitdrukkelijke wijze gemotiveerd omtrent verzoekers verblijfs- en familiale omstandigheden in België alsook waarom het in verzoekers specifieke geval en in het licht van de beschikbare informatie proportioneel wordt geacht om hem een inreisverbod van tien jaar op te leggen. Hieromtrent wordt met name, vervolgend op de hierboven geciteerde motieven als waarom verzoekers gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, als volgt gemotiveerd:

"Overwegende dat een inreisverbod de persoonlijke belangen van betrokkene aanzienlijk kan beïnvloeden, heeft hij het recht om gehoord te worden vooraleer een dergelijke nadelige individuele maatregel jegens hem wordt genomen. Dit fundamenteel recht is zowel verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten als in artikel 62, §1 van de wet van 15 december 1980. Het is essentieel dat betrokkene de

mogelijkheid krijgt geboden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van onderhavig inreisverbod kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Te dien einde stuurde onze administratie op 04 november 2025 een aangetekend schrijven met een vragenlijst 'hoorrecht' naar zijn laatst gekende adres ((...) (...), Antwerpen 2000). Dat adres had betrokkene enkele weken voordien zelf opgegeven in het kader van zijn aanvraag tot herinschrijving. De postbode heeft er de zending zonder succes aangeboden en liet vervolgens een afwezigheidsbericht in de brievenbus achter. Daarop stond duidelijk aangegeven dat de zending tussen 06 november 2025 en 20 november 2025 beschikbaar bleef in het door betrokkene gekozen afhaalpunt. Desondanks werd de zending niet afgehaald.

Onze administratie wilde alles doen wat in haar macht ligt, opdat betrokkene de vragenlijst toch zou kunnen vervullen. Het hoorrecht vormt immers een essentieel onderdeel van de rechten van verdediging. Daarom namen we op 21 november 2025 contact op met het loket migratie in Antwerpen. Zodoende konden we achterhalen dat betrokkene niet in de (...) (...) verblijft. De wijkagent had op twee verschillende dagen een adrescontrole uitgevoerd, maar kon betrokkene geen enkele keer aantreffen. Nochtans staat er in het vonnis nr. SUR 25/2867 d.d. 22 juli 2025 van de strafuitvoeringsrechter het volgende te lezen: "U (betrokkene) beschikt over een woning te Antwerpen, (...) nr. (...). U bracht hier reeds penitentiaire verloven door. U brengt tevens een huurovereenkomst bij. Betalingsbewijzen liggen niet voor nu u de huur in contanten zou betalen.". Bovendien moet betrokkene tijdens de voorwaardelijke invrijheidstelling onder meer een adresgerelateerde voorwaarde naleven: "Een vast adres hebben, en indien u verhuist uw nieuw adres onmiddellijk meedelen aan het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechter en aan uw justitieassistent;".

Dankzij het loket migratie ontving onze administratie wel het mailadres van betrokkene. Op 24 november 2025 stuurden we een mailbericht met een vragenlijst 'hoorrecht' naar (...)@gmail.com. Verder vroegen we nog eens na of betrokkene eventueel over een nieuw domicilieadres beschikt. Tot op heden bleef onze mail onbeantwoord.

Artikel 62, §1 van de wet van 15 december 1980 bepaalt onder meer het volgende: "Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden."

Onze administratie probeerde tevergeefs contact met betrokkene op te nemen via twee verschillende schriftelijke kanalen. Artikel 62, §3 van de wet van 15 december 1980 bepaalt echter dat de verplichting uit het eerste lid niet meer van toepassing is, indien iemand niet te bereiken valt. Het is de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene om adreswijzigingen tijdig bij de gemeente te melden. Aangezien onze administratie noch een ingevulde vragenlijst hoorrecht, noch bijkomende stavingsstukken mocht ontvangen, zal in het kader van onderhavige beslissing enkel rekening worden gehouden met de reeds voorhanden elementen in zijn administratief dossier.

In het kader van onderhavig inreisverbod dient onze administratie bijzondere aandacht te besteden aan artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Betreffend artikel bepaalt onder meer dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en familielevens. Zowel de gezinsband tussen partners als die tussen ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld.

Tijdens de detentieperiode van betrokkene in de gevangenissen van Antwerpen en Hoogstraten kreeg hij regelmatig bezoek van mevrouw T. V.. Toen betrokkene een bezoektolating aanvraag, beschreef hij hun band als 'samenwonend'. Naar eigen zeggen bracht betrokkene de weekends in haar woning door. Zo staat op bladzijde zeven van het veroordelend vonnis d.d. 29 augustus 2024 het volgende te lezen: "Op 19 februari 2024 legde hij (betrokkene) een verklaring af. Hij woonde in een appartement aan de (...) (...), samen met het gezin van V. Het huurcontract stond op naam van beklagde. In de weekends verbleef hij bij zijn vriendin in Brussel.". Bij nazicht in het Rijksregister blijkt echter dat ze nooit officieel op hetzelfde adres verbleven. Meer zelfs, opzoeken in onze databank op de naam 'T. V.' leveren geen enkel resultaat op. Dat wijst er mogelijk op dat zijn vriendin nooit de nodige stappen ondernam om alhier verblijfsrecht te verwerven. Onze administratie betreurt hoe dan ook dat betrokkene geen ingevulde vragenlijst hoorrecht overmaakte. Een dergelijke vragenlijst had ongetwijfeld meer duidelijkheid kunnen scheppen over zijn privé- en familielevens.

Blijkens het veroordelend vonnis d.d. 29 augustus 2024 heeft betrokkene tevens een broer genaamd T. K. (geboren op (...) 1988, van Bulgaarse nationaliteit). Hij genoot van juni 2019 tot maart 2020 verblijfsrecht in België. Sindsdien is hij van ambtswege afgevoerd. Hij kwam geen enkele keer bij betrokkene op bezoek in de gevangenis. Alles wijst er bijgevolg op dat zijn broer momenteel niet aanwezig is op Belgisch grondgebied.

Bovendien zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden vooraleer een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par.33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn broer, althans niet in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft zijn band met T. V. kan betrokkene zich eventueel beroepen op een beschermingswaardig gezinsleven. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is. Het tweede lid van desbetreffend artikel bepaalt immers dat de Staat uw recht op eerbieding van uw gezinsleven mag beperken mits voldaan wordt aan een aantal voorwaarden. Enerzijds moet de beperking bij wet voorzien zijn, anderzijds moet ze in een democratische samenleving noodzakelijk zijn om bijvoorbeeld de openbare veiligheid te beschermen of strafbare feiten te voorkomen.”

De verzoeker verliest deze uitdrukkelijke motieven volledig uit het oog. Meer nog, hij neemt in het derde middelonderdeel een citaat van de motivering van een beslissing op die helemaal vreemd is aan de thans bestreden beslissing. Het gaat met name om een vreemdeling die in 2017 is veroordeeld als mededader aan mensenhandel. De verzoeker geeft evenwel aan dat het om de motieven van de thans bestreden beslissing zou gaan, hetgeen manifest niet klopt.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker in zijn vijfde middelonderdeel poneert, bevat de bestreden akte ook een uitgebreide motivering omtrent verzoekers partner. De verweerder gaat immers op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze, en dit in het licht van artikel 8 van het EVRM, in op verzoekers vermoedelijke partnerrelatie met mevrouw T. V. Van een stereotiepe standaardmotivering is geen sprake. Daar waar niet blijkt en de verzoeker niet aantoont dat de verweerder op het moment van de bestreden beslissing op de hoogte was of had kunnen zijn van de thans voor het eerst beweerde partnerrelatie met R. I. en hun beweerde gemeenschappelijke kind (zie ook *infra*), valt niet in te zien hoe de verweerder hierover uitdrukkelijk had kunnen motiveren.

De Raad kan *in casu* enkel vaststellen dat in de thans bestreden beslissing wel degelijk concreet (en overigens op uitgebreide wijze) wordt gemotiveerd omtrent de specifieke aard van de feiten waarvoor de verzoeker werd veroordeeld, alsook omtrent verzoekers specifieke en individuele situatie in België zoals deze kenbaar was bij het treffen van de bestreden beslissing. De verzoeker dwaalt waar hij stelt dat er op *quasi* automatische wijze een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd door loutere verwijzing naar “de *veroordeling*”.

De verzoeker kan wel worden gevolgd in zijn theoretisch betoog dat de verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt om een inreisverbod op te leggen en er de geldingstermijn van te bepalen, doch hij toont niet aan dat in de thans bestreden akte niet afdoende is gemotiveerd waarom in zijn geval een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Het eerste, derde, vierde en vijfde middelonderdeel zijn, wat dit betreft, ongegrond.

4.1.2. In het tweede middelonderdeel betoogt de verzoeker dat er geen wettelijke grondslag is voor het opleggen van een inreisverbod. Hij meent dat artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet niet handelt over het nemen op zich van een inreisverbod, maar enkel over de duurtijd van het inreisverbod.

Artikel 44*nonies*, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt echter uitdrukkelijk dat de verweerder, het jegens een burger van de Unie getroffen bevel “*met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid*”.

Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet vormt zodoende de wettelijke grondslag voor het opleggen, aan een burger van de Unie, van een inreisverbod voor het Belgische grondgebied, *quod in casu*.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

4.1.3. Met zijn betoog in het derde middelonderdeel gaat de verzoeker tevens verder in op de aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel, alsook van artikel 28, §2, van de Burgerschapsrichtlijn.

De verzoeker kan zich te dezen echter niet dienstig beroepen op een schending van artikel 28, §2, van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 28, §2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt met name als volgt:

“Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.”

De bepalingen van artikel 28, §2, van de Burgerschapsrichtlijn hebben aldus betrekking op besluiten tot verwijdering om ernstige redenen van openbare orde, terwijl de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft.

Uit het citaat dat de verzoeker weergeeft, blijkt evenwel dat hij hoogst waarschijnlijk doelt op een schending van artikel 27, §2, van de Vreemdelingenwet. Echter ook deze bepaling kan bij de Raad niet dienstig worden aangevoerd. De schending van een richtlijn kan immers niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. De verzoeker toont niet aan dat artikel 27, §2, van de Burgerschapsrichtlijn niet (volledig) of niet correct omgezet zou zijn, zodat hij zich niet dienstig op de betrokken bepaling kan beroepen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook het evenredigheidsbeginsel, dat een concrete toepassing vormt van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoeker betoogt in wezen dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat hij sinds 2020 op het Belgische grondgebied verblijft, dat hij hier zijn straf heeft uitgezeten en is gereclassificeerd en dat hij hier een partnerrelatie en een kindje heeft.

De verzoeker brengt echter geen bewijsstuk naar voor om zijn bewering te ondersteunen dat hij reeds sinds 2020 in België verblijft. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van de overheid niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaan niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Met zijn loutere bewering toont de verzoeker dan ook niet aan dat de verweerder niet zorgvuldig heeft gehandeld waar er bij het nemen van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker in België samenwoonde met heer V. sinds 28 september 2021.

De verzoeker kan voorts niet ernstig beweren dat hij zijn straf reeds heeft uitgezeten en dat hij is gereclassificeerd. Uit de stukken die de verzoeker bijbrengt blijkt immers dat het definitieve strafeinde pas voorzien is op 8 februari 2027 (inventaris verzoekschrift, stuk 3). De verzoeker voegt voorts bij zijn verzoekschrift onder meer een afschrift van een verblijfskaart van zijn beweerde partner, de Bulgaarse mevrouw R. I., en een afschrift van de gegevens uit het rijksregister van deze beweerde partner (inventaris verzoekschrift, stukken 8 en 9).

Wat deze stukken 8 en 9 betreft merkt de Raad op dat deze stukken niet van aard zijn dat zij een relatie tussen de verzoeker en mevrouw R. I. kunnen bewijzen. Het spreekt voor zich dat het louter voorleggen van een kopie van een verblijfskaart nog geen effectieve relatie of specifieke banden met deze persoon aantoont. Daarnaast blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat mevrouw R. I. drie kinderen heeft die alle drie een andere familienaam dragen dan deze van de verzoeker. De verzoeker toont hiermee dus ook geenszins aan dat hij en mevrouw R. I. samen een kind hebben. Ook hier betreft het dus een loutere bewering of aanname, die niet volstaat om een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen.

Bovendien blijkt dat de verweerder de verzoeker in de drie maanden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de verzoeker meerdere malen tevergeefs heeft trachten te bereiken teneinde hem te horen omtrent zijn specifieke situatie. De hieromtrent in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Zo werd aan de verzoeker reeds meerdere malen, op het door hem opgegeven adres, een brief gestuurd met daarin een vragenlijst waarin onder meer wordt gevraagd om mee te delen of de verzoeker minderjarige kinderen heeft en of hij een duurzame relatie heeft in België. In de begeleidende brief wordt de verzoeker in kennis gesteld van het belang om in dit kader mee te werken:

(...)

Daarnaast bestaat de mogelijkheid dat men u de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een bepaalde periode onttrekt.

Het beëindigen van het verblijf, de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten en de duur van het inreisverbod hangen van uw persoonlijke situatie af. Het is dus in uw belang om op een correcte en complete wijze deze vragenlijst te beantwoorden.

(...)

U wordt verzocht waar nodig de gevraagde bewijzen aan te leveren. Bij elke vraag vindt u tussen haakjes een voorbeeld van een document dat u kan aanleveren. Indien u geen bewijzen voorlegt, kan de Dienst Vreemdelingenzaken in de genomen beslissing uw verklaring niet in overweging nemen.

U kan de vragenlijst zelf vervullen of met hulp van een derde (familielid / advocaat / sociaal assistent).

(...)"

De door de verweerder verzonden vragenlijst bevat, onder meer, de volgende concrete vragen:

"5. Bent u getrouwd of heeft u een duurzame relatie? JA / NEEN (omcirkel de juiste keuze)

1/ zo ja: bevindt uw partner zich in België? (naam, adres, telefoonnr., huwelijksakte, verklaring van wettelijke samenwoning, attest gezinssamenstelling, woonstcontrole, ...)?

2/ zo ja, bevindt uw partner zich in een ander land dan België? (naam, adres, telefoonnr., huwelijksakte, verklaring van wettelijke samenwoning, attest gezinssamenstelling, woonstcontrole, ...)?

6. Heeft u minderjarige kinderen? JA / NEEN (omcirkel de juiste keuze)

1/ zo ja: bevinden deze zich in België? Gaan ze naar school in België? (naam, adres en telefoonnummer, gerechtelijke uitspraak voogdij, betalingsbewijs alimentatiegeld, attest erkenning afstamming, attest van de schooldirecteur dat het ouderlijk gezag van de ouder erkent, attest ondertoezichtstelling, attest van een maatschappelijk assistent of een psycholoog, woonstcontrole/controle van samenwoning, schoolbezoekbewijs, bewijs van inschrijving in een Belgische onderwijsinstelling ...)

2/ zo ja, bevinden deze zich in een ander land dan België? (naam, adres en telefoonnummer, gerechtelijke uitspraak voogdij, betalingsbewijs alimentatiegeld, attest erkenning afstamming, attest van de schooldirecteur dat het ouderlijk gezag van de ouder erkent, attest ondertoezichtstelling, attest van een maatschappelijk assistent of een psycholoog, woonstcontrole/controle van samenwoning, ...)

7. Heeft u familie? Ja / Neen (omcirkel de juiste keuze)

1/ zo ja: bevinden deze familieleden zich in België? (naam, adres, telefoonnummer, huwelijksakte, verklaring van wettelijke samenwoning, attest gezinssamenstelling, bewijs familieband, woonstcontrole, ...)?

2/ zo ja, bevinden deze familieleden zich in een ander land dan België? Welk land? (naam, adres, telefoonnummer, huwelijksakte, verklaring van wettelijke samenwoning, attest gezinssamenstelling, bewijs familieband, woonstcontrole, ...)?"

De verzoeker bleek echter, zoals in de bestreden akte op pertinente wijze wordt gemotiveerd, niet bereikbaar te zijn op het door hem opgegeven adres M(...)straat nr. (...) te Antwerpen. Aangezien reeds meerdere aangetekende brieven niet werden afgehaald en de verweerder ook over geen enkel ander adres van de verzoeker beschikte, vroegen zijn diensten verzoekers e-mailadres op bij het loket migratie van de stad Antwerpen. Vervolgens werd de voormelde vragenlijst mét de begeleidende brief op 24 november 2025 per mail aan verzoekers e-mailadres (...)@gmail.com verstuurd. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat de verzoeker deze mail heeft ontvangen (inventaris verzoekschrift, stuk 10). Bovendien geeft de verzoeker in het voorliggende verzoekschrift aan op hetzelfde adres - M(...)straat nr. (...) - te verblijven als het adres waarnaar de in de bestreden beslissing genoemde aangetekende zendingen werden verstuurd.

Het is dan ook aan verzoekers eigen gebrek aan medewerking te wijten dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing enkel een beoordeling kon doorvoeren op grond van verzoekers situatie zoals deze ter kennis was blijkens de toen voorliggende stukken van het administratief dossier.

Er moet dan ook op worden gewezen dat in deze omstandigheden de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Nu aan de verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd om zijn elementen tegen de voorgenomen beslissing naar voor te brengen en zijn persoonlijke gezins- en familiale situatie

uiteen te zetten, kwam het hem dus toe om de nodige concrete elementen aan te brengen opdat de verweerder met de volledige kennis van zaken zijn beslissing kan nemen. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Aangezien de verzoeker het blijkbaar zelf niet nuttig heeft geacht om de thans voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken over te maken, kan hij er zich thans ook niet dienstig op beroepen en kan hij de verweerder ook geen onzorgvuldige feitenvinding in dit kader verwijten. Verzoekers eigen gebrek aan medewerking kan niet op de verweerder worden afgewenteld.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die hem ter kennis waren op het ogenblik van de bestreden beslissing. Dat de verzoeker thans stelt een andere partner te hebben (mevrouw R.I.) en met haar een kind te hebben, dan de door de verweerder in acht genomen vermeende partnerrelatie met T. V., die de verzoeker regelmatig in de gevangenis bezocht en die aldaar voor de bezoektolating werd aangemeld als samenwonende partner, kan niet wijzen op een zorgvuldigheidsgebrek in de totstandkoming van de thans bestreden beslissing. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskenning van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen, waarvan de verweerder kennis had of kon hebben toen hij de bestreden beslissing trof, ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheids- of het evenredigheidsbeginsel, is niet aangetoond.

4.1.4. De verzoeker beroept zicht tot slot, in een vijfde en laatste middelonderdeel, op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten (met een inreisverbod van lange duur) volgend op een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner-criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat het bestreden inreisverbod is gestoeld op artikel 44 *nonies* van de Vreemdelingenwet. Het opgelegde inreisverbod van tien jaar (enkel voor het Belgische grondgebied) wordt verantwoord door de vaststelling dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor 's lands openbare orde. Hierbij wordt toegelicht waarom het in het geval van de verzoeker, onder meer gelet op zijn toen gekende privé-, gezins- en familiale situatie, proportioneel is om een inreisverbod van tien jaar op te leggen.

De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. Een eventuele inmenging in het privé-, gezins- en/of familielevens van de verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet, vereist dit dat verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoekende partij enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

In bestreden beslissing kan worden gelezen dat de privé, gezins- en familiale situatie van de verzoeker, zoals deze aan de verweerder gekend was, in de beoordeling wordt betrokken. De verweerder motiveert hieromtrent als volgt:

“In het kader van onderhavig inreisverbod dient onze administratie bijzondere aandacht te besteden aan artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Betreffend artikel bepaalt onder meer dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en familielevens. Zowel de gezinsband tussen partners als die tussen ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld.

Tijdens de detentieperiode van betrokkene in de gevangenissen van Antwerpen en Hoogstraten kreeg hij regelmatig bezoek van mevrouw T. V.. Toen betrokkene een bezoektolating aanvraag, beschreef hij hun band als ‘samenwonend’. Naar eigen zeggen bracht betrokkene de weekends in haar woning door. Zo staat op bladzijde zeven van het veroordelend vonnis d.d. 29 augustus 2024 het volgende te lezen: “Op 19 februari 2024 legde hij (betrokkene) een verklaring af. Hij woonde in een appartement aan de (...) (...), samen met het gezin van V. Het huurcontract stond op naam van beklagde. In de weekends verbleef hij bij zijn vriendin in Brussel.”. Bij nazicht in het Rijksregister blijkt echter dat ze nooit officieel op hetzelfde adres verbleven. Meer zelfs, opzoeken in onze databank op de naam ‘T. V.’ leveren geen enkel resultaat op. Dat wijst er mogelijk op dat zijn vriendin nooit de nodige stappen ondernam om alhier verblijfsrecht te verwerven. Onze administratie betreurt hoe dan ook dat betrokkene geen ingevulde vragenlijst hoorrecht overmaakte. Een dergelijke vragenlijst had ongetwijfeld meer duidelijkheid kunnen scheppen over zijn privé- en familielevens.

Blijkens het veroordelend vonnis d.d. 29 augustus 2024 heeft betrokkene tevens een broer genaamd T. K. (geboren op (...) 1988, van Bulgaarse nationaliteit). Hij genoot van juni 2019 tot maart 2020 verblijfsrecht in België. Sindsdien is hij van ambtswege afgevoerd. Hij kwam geen enkele keer bij betrokkene op bezoek in de gevangenis. Alles wijst er bijgevolg op dat zijn broer momenteel niet aanwezig is op Belgisch grondgebied. Bovendien zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden vooraleer een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par.33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn broer, althans niet in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft zijn band met T. V. kan betrokkene zich eventueel beroepen op een beschermingswaardig gezinsleven. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is. Het tweede lid van desbetreffend artikel bepaalt immers dat de Staat uw recht op eerbiediging van uw gezinsleven mag beperken mits voldaan wordt aan een aantal voorwaarden. Enerzijds moet de beperking bij wet voorzien zijn, anderzijds moet ze in een democratische samenleving noodzakelijk zijn om bijvoorbeeld de openbare veiligheid te beschermen of strafbare feiten te voorkomen.

Zoals later in onderhavige beslissing uiteengezet, vormt het gedrag van betrokkene een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde en een fundamenteel belang van de samenleving. Een inreisverbod dringt zich derhalve op als noodzakelijke maatregel. De privébelangen van betrokkene zijn ondergeschikt aan de handhaving van de openbare orde.
(...)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en hun maatschappelijke impact, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Een inreisverbod voor een termijn van 10 jaar is derhalve proportioneel.”

Daarnaast wordt tevens op uitgebreide wijze toegelicht waarom de verzoeker door zijn gedrag een actuele, werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Waar de verzoeker thans stelt een relatie en kind te hebben met mevrouw R. I., merkt de Raad op dat de verzoeker nalaat om deze beweerde banden concreet te staven met enig dienstig begin van bewijs (zie ook *supra*). De verzoeker toont niet aan dat hij een kind heeft en ook omtrent de beweerde partnerrelatie met mevrouw R. I. wordt geen enkel stuk voorgelegd dat toelaat de aard van de banden tussen de verzoeker en mevrouw R. I. te beoordelen. De verzoeker toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt op enig daadwerkelijk in België bestaand gezinsleven (met inbegrip van het hoger belang van het kind).

Met de vage vermelding dat artikel 8 van het EVRM niet enkel het familielevens, maar ook het privélevens beschermt, en de blote bewering dat de verweerder geen rekening hield met het privélevens en er geen

onderzoek naar verrichte, toont de verzoeker evenmin concreet aan dat hij in België banden heeft ontplooid die daadwerkelijk vallen onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. In dit kader dient erop te worden gewezen dat de verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker toont met zijn louter theoretische betoog niet aan dat hij in België een door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven heeft opgebouwd. Evenmin toont hij aan dat de bestreden inreisverbod, gelet op de voorliggende ernstige elementen van openbare orde, een onevenredige inmenging uitmaakt op enig door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven in België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

4.1.5. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, in al zijn onderdelen ongegrond.

4.2. In een tweede en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het EVRM:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is (artikel 41). Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt. Dat het inreisverbod is opgenomen in de terugkeerrichtlijn.

Verzoeker verwijst voor de verdere invulling van het hoorrecht naar het eerste middel.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar wat uiteen gezet werd in het eerste middel van het verzoekschrift m.b.t. het bevel.

Hij had kunnen opwerpen om welke redenen er niet de bevelen om het grondgebied te verlaten gevolg was gegeven.

Verder meent verzoeker dat zijn hoorrecht geschonden werd.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd”

4.2.1. De ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid immers “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoeker heeft verzuimd om in zijn tweede middel op duidelijke wijze toe te lichten hoe artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Waar de verzoeker aangeeft dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest conform artikel 41 van het Handvest, had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken *“in het kader van artikel 8 EVRM”*, houdt zijn kritiek verband met de tevens aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest. De verzoeker licht met dit vage betoog niet toe hoe de bestreden beslissing zelve een inbreuk zou uitmaken op enige door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is onontvankelijk.

4.2.2. Verdere beoordeling van het middel

Waar de verzoeker verwijst naar de uiteenzettingen omtrent het hoorrecht in het eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, gaat het om de volgende kritiek:

“Het hoorrecht heeft een dubbel doel namelijk de overheid toe te laten om te beslissen met volledige kennis van zaken en de burger toe te laten om zijn middelen te laten gelden rekening houdend met de ernst van de maatregel dat de overheid jegens hem overweegt te nemen (RvV 14 december 2018, nr. 214.051).

In casu is het onmogelijk dat de verwerende partij de volledige kennis van zaken had om de bestreden beslissing te nemen.

Verwerende partij haalt aan dat de administratie alles wilde doen wat in haar macht lag, echter werd het hoorrecht verstuurd en 1 mail.

Verwerende partij had ook contact kunnen opnemen met de justitieassistent van verzoeker, het is namelijk een van de voorwaarden van zijn voorlopige invrijheidsstelling dat hij moet ingaan op alle oproepen van de justitieassistent.

Dit is een zeer logische en eenvoudige manier om de gegevens van verzoeker te kunnen achterhalen.

Verzoeker haalt nog aan dat hij wel degelijk antwoorde op de mail naar uw diensten, maar deze mail naar zijn justitieassistent stuurde.

Indien het hoorrecht correct was toegepast had verzoeker kunnen aangeven dat hij vrij is onder voorwaarden waarbij het recidivegevaar beperkt is, dat hij een vriendin en een kindje heeft, dat hij een vaste tewerkstelling had, dat hij naar een psycholoog gaat, ...

Hij had ook kunnen aangeven dat hij het land maar voor 21 dagen per jaar mag verlaten. Verzoeker dient aldus in België te verblijven.

Hij voegt bijkomende stukken om dit te staven.

3.

Doordat het hoorrecht niet correct werd gerespecteerd, kon de gemachtigde onmogelijk een juiste beoordeling maken in het kader van 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet.

Er kan onmogelijk bepaald worden of dat verzoeker een privé- en familieleven heeft zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Doordat verzoeker niet correct werd gehoord, kon verwerende partij een potentiële schending van artikel 8 EVRM niet uitsluiten.

Doordat verzoeker niet afdoende en niet correct werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met bovenstaande elementen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker meent dat zijn gezinsleven wel degelijk een element is dat hij had kunnen vermelden indien hij oprechtsgeldige wijze gehoord was en die de beslissing tot afgifte van een bevel had kunnen beïnvloeden en tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Verder is ook zijn goede reclassering een element dat verzoeker verder had kunnen toelichten.

Zo verzoeker zou gehoord zijn in het kader van de hier bestreden beslissing zou dit tot een andere beslissing geleid hebben, en met name tot het niet afleveren van een bevel.

Het niet honoreren van de hoorplicht kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dit is in casu onmiskenbaar het geval.”

Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoeker als particulier kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling beroepen (cf. HvJ 11 december 2014, C- 249/13, punt 33).

Uit de uiteenzettingen van de verzoeker blijkt evenwel dat hij de schending aanvoert van het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest. Dit hoorrecht maakt inderdaad integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Aangezien de thans bestreden beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekers recht van vrij verkeer op het grondgebied van de Europese Unie beperkt, met name door hem gedurende tien jaar de toegang tot en het verblijf op het Belgische grondgebied te ontzeggen, kan worden aangenomen dat de verzoeker zich in het kader van het voorliggende geschil kan beroepen op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat de verweerder verschillende pogingen heeft ondernomen om de verzoeker te bereiken teneinde hem in staat te stellen zijn opmerkingen kenbaar te maken inzake het opleggen van een inreisverbod voor het Belgische grondgebied.

De Raad verwijst hieromtrent uitdrukkelijk naar hetgeen hoger reeds werd vastgesteld onder de punten 4.1.3. en 4.1.4. Hieruit blijkt dat de verweerder de verzoeker schriftelijk heeft uitgenodigd om zijn standpunt kenbaar te maken, dit middels een aangetekende brief die werd verstuurd naar verzoekers adres dat hetzelfde adres is dat de verzoeker in zijn verzoekschrift opgeeft als zijnde zijn verblijfplaats. Aangezien bleek dat de verzoeker naliet om meerdere aangetekende zendingen - die op dit adres aan hem werden verstuurd - af te halen, heeft de verweerder vervolgens het loket migratie van de stad Antwerpen gecontacteerd en bekwam men also het e-mailadres van de verzoeker. De verzoeker werd vervolgens via een mail nogmaals uitgenodigd om zijn standpunt kenbaar te maken en uit de bij het verzoekschrift gevoegde stuk 10 blijkt dat de verzoeker dit e-mailbericht ook heeft ontvangen. De verzoeker stelt thans dat hij het e-mailbericht doorstuurde naar zijn justitieassistent. Gelet op het gegeven dat de verzoeker de aangetekende zendingen niet ging afhalen, alhoewel hij thans nog steeds aangeeft op hetzelfde adres te verblijven, en aangezien de verweerder vervolgens ook stappen ondernam teneinde verzoekers e-mailadres te bemachtigen en hem vervolgens ook daadwerkelijk via dit e-mailadres uitnodigde om zijn standpunt inzake een eventueel inreisverbod over te maken, is het voor de Raad voldoende duidelijk dat de verzoeker zelf nagelaten heeft om zijn hoorrecht daadwerkelijk uit te oefenen. Dat de verzoeker deze kansen niet heeft benut, kan niet op de verweerder worden afgewenteld. De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder nog verregaandere pogingen zou moeten hebben ondernemen om hem te kunnen bereiken.

Het gegeven dat de verzoeker, die niet betwist dat de aangetekende brieven aan het correcte adres werden verstuurd, zelf nalatig is geweest door de aan hem gerichte aangetekende zending niet af te halen en door niet adequaat te reageren op het e-mailbericht van 24 november 2025, en zodoende zelf heeft verzaakt aan de medewerking die hij wordt geacht te verlenen aan het bestuur, doet geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij door het bestuur wel degelijk in staat werd gesteld om zijn opmerkingen over te maken.

Het betoog van de verzoeker inzake de nuttige elementen die hij alsnog naar voor had kunnen brengen, is niet van aard de voormelde beoordeling aan het wankelen te brengen.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht blijkt niet.

4.2.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE